

На Кара-камень заклано,
На Кжпинчица печено,
Съ фрушки ножина сечено,

Во злата тепся редено,
При чесна кума ставено.

648.

„Високо стоишъ, дзвездо-ле,	далеку гледашъ,
Да не 'и виде	— мой-те два брата?“ —
„Видофъ 'и видофъ	— край църно море,
На столъ седе'е,	— книга пише'е,
Сжлди роне'е	— соколъ 'ране'е,
Соколъ ране'е	— и му веле'е. —
Та ке те пуцамъ	— на горна земя,
Ти да ми видишъ	— коя ко'а ъ;
Ако ъ пролетъ	— пролетъ Петровденъ,
Да ми донесишъ	— до три класо'и,
Бѣла пченица	— шесторедица,
Шесторедица	— църнокласица;
Ако ъ есенъ	— есенъ Митровденъ,
Да ми донесишъ	— два грозда грозѣ,
Два грозда грозѣ	— два синамбеля.

649.

Дегиди Гидо, гиди 'уба'а!
Твое-то лице въ църковъ написано.
Богъ ми го убилъ силни-онъ ветаръ,
Що ти зильоса на твое лице,
Та те отве'а стретъ бѣло море;
И те догледа Јо'анъ гемиджия,
И ми те фати за десна ржка,
И те кладе въ шарена геміа,
Въ шарена геміа, на мека постеля.

650.

Отъ Колунъ станафъ во Корча дойдофъ
Во Корча дойдофъ, на камень седнафъ;